

Kejti Ford
Recept
za ljubav

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Katie Fforde

RECIPE FOR LOVE

Copyright © Katie Fforde Ltd 2012

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Frenku Fordu i Hajdi Koli s mnogo ljubavi i zahvalnosti.
I Teu Fordu samo zato što postoji.*

Prvo poglavlje

Zoi Harper je ležala na osunčanoj obali, žmurila i slušala ševu visoko iznad sebe. Sa zemlje se čulo šuštanje trave i zujanje insekata. Vreme je poslednjih nekoliko dana bilo promenljivo, kako i dolikuje Engleskoj, ali danas je savršen dan ranog leta.

Pošto su je upozorili da se u toj oblasti ne može osloniti na navigaciju, krenula je veoma rano, misleći kako će dugo lutati, te je prerano stigla na odredište. Izgledalo je kao da je ogromna stara gospodska kuća usred renoviranja jer su mnogi delovi bili pokriveni skelama, a u prilazu je stajalo nekoliko kombija pa se zapitala je li na pravom mestu. Fenela Gejnsboro, u podmakloj trudnoći, potvrdila je da je to pravo mesto i da očigledno još nije spremno za goste te joj je dala mapu i poslala je u šetnju. Zoi je laknulo što je dospela na odredište i rado je ostavila automobil kako bi pešice razgledala. Pošto nijedan drugi takmičar nije stigao – očekuju ih tek predveče – pošla je sama.

Pokušala je da se opusti, ali nije joj pošlo za rukom iako joj je sunce milovalo kapke. Šetnjom od *Samerbi haus*a izbacila je malo nerveze, ali i dalje je bila puna adrenalina. I živčana zbog predstojećeg kulinarskog takmičenja na kome je htela da osvoji što bolje mesto. Nije joj bilo lakše zbog činjenice da će ih snimati i kasnije emitovati emisiju na televiziji. Zoi se tešila time što bar neće uživo ići u program. I dalje joj je bilo neverovatno što je prošla strogi izbor. Prijavila se samo zato što su je majka i najbolja drugarica Dženi nagovorile, ali sad, na ovoj livadi usred nedođije, osećala se kao da ide na pogubljenje. Uzdahnula je i protegla se. Bolje bi joj bilo da duboko diše i pokuša da odrema.

Taman kad je magija engleske livade konačno proradila, čula je automobil na putu ispod sebe i potpuno se rasanila.

Automobil je prošao pa se zaustavio. Očigledno je stigao do kapije što preprečuje stazu. Zoi je došla do te kapije pre nekih pola sata i odlučila da je ne preskoči. Na tu odluku ju je naveo veliki znak s natpisom ZABRANJEN ULAZAK.

Zoi je čekala i čula kako automobil ide unazad. Moraće voziti u rikverc celom stazom ukoliko nije mali, a ne zvuči kao da je mali. Zaustavio se i čula je kako vozač menja brzinu. Shvativši šta namerava, ustala je i pošla niz padinu. Tamo je jarak zaklonjen visokom travom. Ni ona ga ne bi videla da umalo nije upala u njega.

Prekasno. Dok se spustila do staze, otrešajući travu s farmerki, zadnji točak automobila već se našao nad jarkom. Prednji deo vozila bio je maltene u jarku s druge strane staze. Vozač je izašao i zalupio vrata.

„Prokleta glupo mesto za jarak“, promrsio je.

Bio je prilično markantan. Visok, krupan i tamnokos, odavao je utisak čoveka koji nije navikao da mu niskogradnja mrsi konce.

Zoi se umalo nije nasmejala, ali samo je slegla ramenima. „Prilično uobičajeno mesto, čini mi se – pored drumca, kako bi voda oticala.“

Čovek je prostreli pogledom. „Ne pokušavaj da me zbuniš logikom. Šta sad da radim?“

To je verovatno bilo retoričko pitanje, ali Zoi je veoma doslovna te je odgovorila: „Zovi Auto-moto savez, Kraljevski savez vozača, tako nešto.“

Namrštio se. „Izgledam li kao član Auto-moto saveza?“

Zoi je razmislila. Nikad joj nije palo na pamet da članove udruženja za pomoć vozačima odlikuje neki poseban izgled. Pomnije ga je pogledala i primetila da je njegova kovrdžava, pomalo preduga kosa zapravo veoma tamne nijanse riđe. Imao je zelene oči, izvijene usne i veliki, pomalo zakrivljen nos. Nije mogla da odredi je li veoma lep ili veoma ružan, ali morala je priznati da je izuzetno seksi. Izgledao je kao čovek koji misli da se nikad neće slomiti.

„Šta sad da radim?“, pitao je, ponovo retorički.

Probudio je đavolka u Zoi. Znala je da ne očekuje odgovor ili pak očekuje da ona potraži pomoć, ali odlučila je da ga zadirkuje. Osećala se pomalo nestašno.

„Pa, pored kapije je gomila granja. Mogli bismo da ih naslažemo ispod točka i onda bi mogao dovoljno da se vratiš u rikverc da bi se okrenuo.“ Iako je želela da ga zadirkuje, predlog je bio iskren.

„Ti si praktična curica, zar ne?“, primetio je kao da je loše što je praktična, ali pošao je stazom u pravcu koji je pokazala pa zapovednički dobacio preko ramena. „Hajde. Trebaće mi tvoja pomoć.“

Ozlovoljena njegovim ponašanjem – „curica?“ – ali i zadovoljna što ima šta da radi kako bi smirila živce pred

takmičenje, Zoi je pošla za njim. Ali pritom se prekorevala; zbog ovoga bi mogla da upadne u ozbiljnu nevolju.

Dosad je shvatila ko je on – nema razloga da iko bude tako blizu *Samerbija* ako nije tamo pošao. A ovaj čovek – nadmen i svađalački raspoložen – mora da je jedan od sudija. Nemoguće je da je samo takmičar. Zna kako ostale sudije izgledaju jer ih je videla na televiziji tako da ovo može biti samo Gideon Irving. On je poznato ime u kulinarskom svetu, kritičar, pisac kuvara i preduzetnik. Njegov stil pisanja je oštar i često okrutan, ali voli da pronalazi nove kuvare i mnogi mladi talenti postali su poznati zahvaljujući njemu.

Nije bila baš drska, ali naginjala je ka tome. I sad neće pobediti na takmičenju. A zar nije razgovor nasamo sa sudijom – koliko god nedužan bio – protiv pravila? Zašto, o zašto nije ostala da leži u travi i sluša ševu? Potrčala je da ga stigne.

Našli su nekoliko povećih balvana i gomilu grana. Neko je raščišćavao u blizini i većinu balvana sklonio, ali ipak je ostalo dovoljno.

„Uzeću veće komade, a ti ponesi ono što možeš da nosiš“, rekao je.

Klimnula je glavom i počela da skuplja komade breza, jela i bukvi koji su ležali okolo.

„Ako ovo ne uspe“, rekla je dok je s mukom održavala korak s njim iako su mu ruke bile pune oblica, „možemo da odemo do kuće i zamolimo ih da pošalju traktor.“

„Možemo“, složio se Gideon Irving, „ali prvo ćemo pokušati s ovim.“ Ne može se reći da se osmehnuo, ali pogled koji joj je dobacio otkrio je da mu se sviđa ono što vidi.

Zoi nije oduševljena svojim izgledom, ali nema ni komplekse zbog kratke, kovrdžave smeđe kose, sitnog tela, bledog tena i pega. Zna da može lepo da se sredi, ali danas se nije nimalo doterala. Obukla je farmerke i majicu na plavo-bele

pruge i obula platnene patike. Nikad se nije jako šminkala, ali trenutno nije imala ni trunku šminke. S plavim očima i tamnim trepavicama, znala je da izgleda mlađe od svojih dvadeset sedam godina.

„Dobro.“

Zajedno su nagomilali drva u jarak kako bi napravili rampu za točak koji je lebdeo u vazduhu. Nisu mnogo govorili, ali Zoi je uživala. Ona voli da rešava probleme. Ugledala je hrpicu kamenja koje je ispalo iz zida i otišla da ga pokupi.

Zahvalio joj je pogledom i mumljanjem, ali ipak se osetila kao da ju je pohvalio. Imao je neverovatne oči. Osetila je tračak uzbuđenja.

„Moramo li sve ovo da ponovimo i s drugim jarkom?“ pitao je.

„Moramo“, odgovorila je. Razmišljala je o tome dok je poslovala. „Ali neće trajati ovoliko pošto imamo kamenje.“

Zoi je bila prljava i prilično oznojena kad su završili. On je odavno skinuo sako i bela majica mu je bila blatnjava.

„Umeš li da voziš?“, pitao je.

„Umem.“

„A da slušaš jednostavna uputstva?“

„Umem.“ Zoi je ponovo odlučila da njegove reči ne shvati lično. Lakše joj je da samo uđe u automobil. Došlo joj je da prasne u smeh, ali naslutila je da to ne bi bilo pametno. Muškarci zaista ne vole da im se neko smeje kad imaju nevolje s kolima. Nije bila stručnjak za muškarce, ali čak i ona to zna.

Automobil je blago mirisao na veoma lep parfem i kožne presvlake. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati kako kontrolna tabla funkcioniše.

Nadvio se nad otvoren prozor. „Ubrzaj – lagano – i videćemo šta će se desiti.“

Nekoliko trenutaka kasnije, pošto je mnogo blata poletelo uvis, vratio se do prozora i namrštio se.

Saosećajno se osmehnula. „I dalje mogu da se prošetam do kuće i potražim pomoć.“ Pogledala ga je. I on se oznojio, a pramen kose mu je pao na čelo.

Odmahnuo je glavom. „Ja ću otići tamo ako bude potrebno.“ Zastao je i zagledao se u nju, nedokučivog izraza. „Idi unazad.“

Mnogo puta se vraćala, pa milela napred, napunili su i drugi jarak, ali konačno je okrenula automobil. Osećala se kao da je trčala maraton. Izašla je i otkrila da se trese iako je samo vozila.

„Dobro obavljeno“, rekao je i osmehnuo se. Osetila se kao da je upravo osvojila zlato u trci na sto metara.

„Hoćeš li da te odbacim do kuće?“ I dalje se osmehivao.

„Ovaj... da“, odgovorila je. Nije znala tresu li joj se noge zbog onoga što je radila ili zbog nečeg drugog.

„Pa uđi“, rekao je pošto se nije pomerila.

Naterala je telo da se pokrene i ušla u kola. Sad je snažan miris muškarca nadjačao aromu parfema i kože. Oblizala je suve usne i odlučno se zagledala kroz prozor. Njegova blizina kao da joj smeta, iako nije znala zašto. Veoma je uznemiruje. Nije sigurna dopada li joj se to ili ne.

Zaustavio je automobil na dnu dugačkog prilaza. „Jesi li takmičarka?“

Klimnula je glavom. „Jesi li ti sudija?“, pitala je, iako je znala odgovor.

Klimnuo je glavom. „Onda je bolje da ovde izađeš“, rekao je.

„Tako je.“ Zastala je. „Možda bi trebalo da se pravimo da se nismo upoznali.“

„Ako hoćeš, ali ovo neće uticati na ocenu koju ću ti dati.“

„Oh.“ Pocrvenela je. „Nisam ni mislila da hoće. Samo sam htela da pomognem.“

„I pomogla si mi.“ Gotovo se osmehnuo. „Ali nećeš pobediti zbog toga.“

„Sad ću izaći“, rekla je Zoi.

„A ja ću malo voziti ovim stazama.“

Zoi se pela brdom do kuće. Noge su joj bile ukočene od naprezanja. *Samerbi* je velika kuća, ali ne izgleda preteće. Deluje srdačno, kao što je izgledala vlasnica kad ju je prvi put videla.

Otresla je skorelo blato i travu pa pokucala na vrata. Čekala je neko vreme da Fenela otvori. A kad je to učinila, nije izgledala kao da joj je drago što je vidi. Nekoliko pasa je izjurilo iz kuće na travnjak.

„O! Već si se vratila!“

„Bojim se da jesam“, odgovorila je Zoi. „Rekla si da dođem ponovo u četiri. Sad je četiri.“

Fenela je uzdahnula i sklonila kosu s lica. „Zaista bih volela da još dugo bude dva sata.“

Zoi se nasmejala. „Jedan od onih dana?“

Fenela je klimnula glavom. „Koliko god planirali, pripremali se i pravili spiskove, nekad je naprosto sve naopako.“

Zoi se premestila s noge na nogu pred vratima. „Je li nešto posebno pošlo po zlu?“

„Ne, ali ništa nije pošlo ni po dobru.“ Ponovo je uzdahnula. „To je zato što Rupert, moj muž, nije tu.“

„Baš u nevreme!“

„Da! Moram da spremim čaj za sudije i izjalovio mi se plan da im poslužim tortu. Sad nemam vremena ni da je kupim.“

„Uf.“

Fenela je širom otvorila vrata. „Uđi. To nije tvoj problem. Sigurna sam da snobovski kuvari vole gnjecav keks uz popodnevni čaj.“

„Naravno!“, složila se Zoi diplomatski.

„Nadali smo se da ćemo moći da ponudimo smeštaj koji je izuzetan zbog hrane. Možda će nam koristiti da snobovski kuvari budu na našoj strani.“ Zastala je da udahne i bolje se zagledala u Zoi. „Šta ti se desilo? Izgledaš kao da si se rvala u blatu.“

„Znam. To sam i radila. Na neki način.“

Verovatno naslutivši da Zoi ne želi da zalazi u pojediniosti, Fenela je nastavila: „Hajde da te odvedem u tvoju sobu kako bi se sredila. Naravno, moraćeš da deliš sobu, ali bar si na imanju. Psi!“

Mali čopor je dojurio natrag u kuću. Fenela je sprovela Zoi do zadnjeg dela kuće pa kroz dvorište do preuređene štale, u kojoj će odsesti s još jednom takmičarkom. Neće svi biti smešteni u *Samerbi hausu*: neki će uzeti sobe u mesnim pansionima. Štala je izgledala ljupko, sa šporetom na drva, rešoom, malim kaučom i bračnim krevetom. Još jedan manji krevet je naguran unutra, verovatno zarad takmičara. „Prva si stigla pa možeš da zauzmeš bračni krevet!“, rekla je Fenela.

„Sjajno! Ali mislim da ću se prvo istuširati.“

„Kupatilo je tamo. Mogu li sad da te ostavim? Moram da se pobrinem za taj prokleti čaj.“

Zoi je naslutila da Fenela uglavnom ne psuje zbog sitnica – mora da je zaista uzrujana. „Slušaj“, rekla je, „mogla bih da napravim pogačice ili već nešto kad se istuširam i presvučem. Kad sudije stižu?“

Fenela je pogledala na sat. „Za četrdeset pet minuta. Nemamo vremena da napravimo bilo šta.“ Uzdahnula je. „Trebalo je da jedna drugarica iz sela donese tortu. Sve sam organizovala, ali dete joj se razbolelo i ne može da ga ostavi.“

„Onda ću samo da operem ruke i dolazim. Pogačice se brzo prave.“

Fenelin izraz lica je trebalo da iskaže odlučno odbijanje, ali ispao je molećiv. „Ne mogu to da ti tražim!“

„Nisi ni tražila, a volela bih da radim nešto. Tek kad sam stigla ovamo – prvi put – shvatila sam koliko se bojim zbog takmičenja.“ Stvarno je to mislila: uvek je mrzela ispite, a na fakultetu bar nije bilo televizijskih kamera. „Biće mi lakše ako nešto radim.“

„Dakle, učiniću ti uslugu ako ti dozvolim da mi pomogneš?“

Zoi se nasmejala. „Na neki način. Mada mislim da bi trebalo da obučem nešto čisto.“

„Pozajmiću ti Rupertovu majicu. Ja ih ne skidam. Pokriće te bolje od doktorskog mantila.“

Zoi je ostavila ranac i pošla za Fenelom u glavnu kuću. Primetila je nekoliko lestava naslonjenih na zidove; mnogo toga još treba da se uradi na nekoliko pomoćnih zgrada, ali sve je veoma ljupko. *Samerbi* je divno okruženje za takmičenje, a ovo je veoma živopisno doba godine.

„Ovo je verovatno protiv pravila“, rekla je Fenela pošto joj je dala brašno, maslac i jaja. „Bolje bi bilo da nikome ne kažemo. Hoću reći, ako sudije saznaju da jedu tvoje pogačice i ako budu ukusne...“

„Biće ukusne. Majstor sam za pecivo.“

„...izgledaće kao da pokušavamo da ti damo prednost.“

Zoi je klimnula glavom. „Slažem se. Neću dozvoliti da me iko vidi.“

Fenela je ponovo izgledala sumnjičavo. „Jesi li sigurna da hoćeš ovo da radiš?“

„Naravno! Mnogo je bolje da radim nešto praktično nego da sedim i grickam nokte.“ Ili da pomažem nasukanim vozačima, koliko god privlačni bili, pomislila je. „S malo brašna i iole pristojnom rernom, znam šta radim u kuhinji.“

* * *

Pogačice su bile prevruće da bi ih napunila džemom ili kremom te ih je stavila u činije na krcatom poslužavniku. Fenela je htela da ih odnese, ali iako Zoi nije znala mnogo o trudnoći, smatrala je da nije pametno nositi teške poslužavnike stepenicama. Ona će ih odneti pa se povući u kuhinju i ostaviti Fenelu sa sudijama. Tako je neće videti.

Razmeštala je činije, nameravajući da donese još vruće vode, kad je čula glasove i shvatila da će je uhvatiti.

Načas se prestravila, ali brzo se smirila. Sve je u redu ako nije Gideon Irving. Ona neće nikoga pogledati i šmugnuće iz sobe pre nego što iko stigne da je primeti.

Kako su se glasovi približavali, shvatila je da neće biti tako lako.

„Upao sam u prokleti jarak“, rekao je ozbiljan glas, koji je već poznavala. „Srećom, pomogla mi je jedna devojka koja je prolazila tuda.“

Okrenula je glavu i nastavila da postavlja tanjire i šolje na tanjiriće na malom stolu pored prozora. Rupertova bela pamučna majica potpuno ju je progutala i verovala je da je Gideon neće prepoznati. Ljudi ne prepoznaju druge ako ne očekuju da ih vide.

„Da“, nastavio je Gideon, „majušna je, ali vozi kola i vuče debla kao da diže tegove.“

Zoi je osetila kako crveni zbog tog nehotičnog komplimenta. Mislila je da joj Gideon to ne bi rekao u lice.

„I ko je ona?“ Drugi sudija, jedan srdačni kuvar koji je običavao da posećuje domaćice kako bi ih naučio da spremaju umake, pošao je prema stolu.

„Neka devojka koja je pošla u šetnju. Lično ne shvatam svrhu šetanja, osim ako ne moraš da stigneš nekud.“

Srećom, utom se Fenela pojavila i rekla: „Gospodo, poslužite se čajem.“

Zoi se povukla, promrmljavši: „Idem samo da donesem malo vruće vode.“

Ona je godinama svake subote radila u jednom restoranu i volela je da služi goste. Ali nije joj se sviđalo što mora da ostane neprimetna. Ne voli pretvaranja, a sad ima dve tajne – samo zato što ne može da se uzdrži od pritanja u pomoć. Njena majka ima običaj da kaže kako je rođena s genom da pomaže drugima. To je zapravo vrlina, ali trenutno izgleda kao mana.

Upravo je pošla da odnese vruću vodu kad je Fenela ušla. „O, hvala“, rekla je. „Imaš li nešto protiv da to odneseš na sprat? Mislim da te niko nije video, zar ne?“

Zaustila je da odgovori kako ju je Gideon možda video, ali tad se setila da Fenela ne treba da zna da su se njih dvoje već upoznali – a Fenela je *trudna*. Nema izbora. Uzela je bokal. „Vratiću se.“

„I šta još moraš da uradiš, Fen?“ pitala je kad se vratila. (Fenela je zahtevala da je Zoi zove Fen, tvrdeći da je ljudi oslovljavaju punim imenom samo kad su ljuti na nju.) Srećom, Gideon i drugi sudija bili su previše zaokupljeni razgovorom da bi je primetili. Uživala je. Znala je da će joj živci ponovo pomahnitati čim se vrati u sobu. Ovo joj skrenulo misli, što joj je bilo preko potrebno.

Fenela je uzdahnula. „O, ne mnogo, samo da ubacim krompir u rernu. Svi takmičari će večerati u pabu, a sudije i ljudi s televizije će jesti ovde. A posle večere je zvaničan sastanak. Ili pre?“ Namrštila se. „Ljudi iz produkcijske kuće zaista se ponašaju previše zapovednički. Dala sam im imena divnih lokalnih taksista, ali ne, oni su unajmili vozače iz Londona. Ludo!“

Sklonila je pramen kose s čela i Zoi je poželela da joj pozajmi šnalu. „U svakom slučaju, sad kuvam samo za strašne sudije, dok će se tvoje društvo hraniti u lokalnom pabu, koji je navikao da sprema hranu za goste.“

„Zašto?“

„Rupert je kriv. Rekao je ljudima s televizije da je lakše kuvati za šestoro nego za dvanaestoro, ali ispada da ih je više od šestoro zbog producenata i snimatelja.“ Zastala je. „I trebalo je da se vrati da pomogne. Gulaš je već gotov. Ostalo je samo da spremim povrće.“ Naslonila se na kuhinjski sto. „Možeš li zamisliti koliko je stresno kuvati za poznate kuvare i jednog kritičara?“

„I te kako mogu da zamislim s obzirom na to da se ovo takmičenje svodi na to.“ Zoi se učinilo da Fenela izgleda zaišta umorno. Videla je kako stavlja šaku na stomak i zapitala se da li joj je dobro. „Šta ako se Rupert ne vrati na vreme?“

„Sigurna sam da hoće.“ Nije zvučala ubeđeno.

Zoi je odlučila. Potrebna je Feneli – koja joj se dopala na prvi pogled. „Spremiću ti krompir. Koje još povrće planiraš?“

„Povrće iz bašte: boraniju, malo kupusa – i špargle iz jednog dvorišta malo dalje niz drum. Sve je domaće.“

„Imaš li predjelo?“

„Supu. Rupert je hteo da bude što jednostavnije.“

„Dobro, hoćeš li da pomognem?“

Fenela je grickala usnu pa uzdahnula. Petljala je s olovkom koju je izvadila iz činije na kuhinjskom stolu. Neodlučnost joj je bila ispisana na čelu. „Samo ako Rupert ne dođe. Moraš da odeš na večeru. Videla sam vaš raspored. Na večeri ćete se upoznati i saznati satnicu, kao i druge važne stvari.“ Zastala je. „Ali bilo bi divno da pomogneš ako se Rupert ne vrati.“ Osmehnula se. „Minibus će doći po vas u osam. Moja večera je u pola osam.“

„Dakle, mogla bih da odnesem hranu gore i odjurim natrag na vreme za autobus.“

Fenela je klimnula glavom. „Kad sredimo trpezariju, ugrađićemo lift za hranu, ali ta prostorija nije lepa pa to nismo još uradili.“

„Pa, ne smeta mi da glumim lift za hranu.“

Fenela joj je uputila poluosmeh i sela na stolicu. „Znam da ne bi trebalo da pristanem“, rekla je, „ali izgleda da je jače od mene.“ Odlučno ju je pogledala. „I jasno mi je da odlažeš razmišljanje o takmičenju time što nudiš da pomogneš.“

Zoi je sela pored nje. „Znam.“

„U normalnim okolnostima ne bih se toliko kidala što prihvatam pomoć, ali mogla bi da se oprostiš od pobede ako prekršiš neko pravilo. Čak bi mogli da te diskvalifikuju pre nego što počneš!“

„Ali ne znamo da je to protiv pravila i sigurna sam da me niko neće primetiti. Uspela sam sa čajem, zar ne?“ Zakikotala se. „Mogla bih da stavim kecelju i kapicu da se prerušim.“

„Nemoj da se šališ s tim!“, odvrati Fenela. „Slučajno imam upravo i jedno i drugo! Prošle godine smo pravili edvardijansku čajanku i sve smo se prerušile u kućne pomoćnice.“

Zoi se nasmejala. „Staviću krompir i očistiti ostalo povrće pa ću otići u sobu.“

„Cimerka ti je stigla. Došla je dok si bila na spratu.“

„Stvarno, kakva je?“

„Veoma glamurozna. Nadam se da si ostavila torbu na bračnom krevetu.“

Drugo poglavlje

Kad se Zoi vratila u štalu, zatekla je veoma lepu plavušu, koja je više ličila na manekenku nego na kuvaricu. Zoi nije videla nikakvu sličnost s njom izuzev što su bile vršnjakinje. Devojka je bila visoka, duge ravne kose s neupadljivo izvučenim pramenovima, s teškom šminkom, koja je uključivala i veštačke trepavice. Nosila je majušnu suknju i majičicu na bretele iako nije bilo toliko toplo. Izula je sandale s kaišićima i visokim potpeticama kako bi se izvalila na bračni krevet.

Zoi se osmehnula, pomislivši da površinske razlike ne znače kako ne mogu lepo da se slažu dok dele sobu.

„Ćao! Ja sam Zoi“, predstavila se.

„Šer“, odgovorila je devojka nalik manekenki. „Nadam se da ti ne smeta što sam uzela bračni krevet. Ne mogu da spavam na manjem.“

„Stvarno? Ali veoma si vitka, nemoguće je da nemaš dovoljno prostora.“

Šer je imala zvonak smeh, malo previsok za Zoin ukus. „Ne! Nije reč o tome, ali moram da se ispružim. Tako je kad imaš ovako duge noge.“

„Valjda ne očekuješ da te sažaljevam što imaš duge noge?“

„Ne“, odgovorila je Šer oštro, „ali očekujem da me pustiš da zadržim bračni krevet.“

Zoi je trepnula zbog iznenadne promene tona, ali odlučila je da se ne raspravlja i da ne poteže činjenicu da je „prva stigla“, zato što nisu školarke. Ako moraju da dele sobu, onda je bolje da se bar prividno slažu. Očigledno je čeka još bitaka sa Šer, a činilo joj se da ova nije vredna borbe.

„Važi.“ Prišla je manjem krevetu, na kome je ležao njen ranac. Otvorila ga je kako bi izvadila odeću. Nije ponela mnogo i uglavnom ne gubi vreme na raspakivanje, ali neki duboko ukorenjen teritorijalni nagon terao ju je da tako obeleži teritoriju.

Orman je bio pun Šerine odeće. Kratke suknjice, nekoliko šorceva (za slučaj toplog talasa, očigledno) i uske farmerke. Više pari sandala s kaišićima i nekoliko tašni ležalo je na podu ormana.

Zoi je okačila jednu haljinu, složila dva para farmerki i nekoliko majica pa izvadila kozmetičku torbicu. „Moram da se istuširam i operem kosu.“ Ušla je u kupatilo, nadajući se da njena cimerka nije upotrebila sve peškire.

Sušila je kosu prstima, kao uvek, kad se Šer javila s kreveta: „Imam fen ako hoćeš.“

Zoi se okrenula. „Hvala, ali nikad je ne sušim. Ne treba mi mnogo ako je samo razbarušim.“

Šer je ustala. „Mnogo bi bolje izgledala ako bi je osušila fenom. Potpuno drugačije. Osušiću ti je ako hoćeš.“

„U redu je, hvala. Pre nekoliko godina sam se odlučila za frizuru koja ne zavisi od električnih uređaja, za slučaj da mi nisu na raspolaganju.“

Šer je slegnula ramenima kao da je Zoi luda. „Radila sam kao frizerka jedno vreme.“

Zoi je razmislila dopada li joj se ova devojka ili ne. Izgleda kao žena poznatog fudbalera koju zanima samo kako izgleda i misle li drugi da je lepa. Ali učtivo je što je ponudila da joj pomogne. Možda ne može da gleda Zoinu razbarušenu kosu, što znači da je zalučena kontrolom.

„I šta te je navelo da učestvuješ u takmičenju?“, pitala je Zoi, zaključivši da je vreme da sazna nešto o cimerki.

„Hoću da budem na televiziji. Zaista želim da budem poznata. Mislim da ću dobiti druge ponude ako me ljude zapaze.“

Zoi ju je iznenađeno pogledala. „Zar ne voliš da kuvaš?“

Šer je slegla ramenima. „Ne preterano.“

„Ali prošla si audiciju.“

„O, da. Dobro kuvam, samo ne uživam baš u tome. Ne volim da prljam prste.“ Zastala je i zagledala se u Zoi, kao da je ona asocira na reč prljavo. „Bar se našminkaj i obuci haljinu. Ne želim da me povezuju s nekom neprivlačnom devojkom.“

Zoi nije verovala svojim ušima. Morala je da se ujede za jezik, setivši se odluke da pokuša da se slaže sa Šer. Obukla je haljinu, nerado priznavši da je Šer, iako neverovatno drska, možda u pravu: ne bi bilo loše da ostavi dobar prvi utisak. Pogledala je na sat. Uskoro će sedam i potreban joj je izgovor kako bi otišla da se nađe Feneli. Jeste da joj je pomagala kako bi smirila živce, ali sad uživa što je deo svega toga. „Mislim da ću se prošetati. Veoma je lepo ovde.“

Kao što je i mislila, Šer nije ponudila da joj se pridruži. „Ne volim da se šetam. Pogrešna obuća.“

Zoi je pogledala njena stopala. „Čudi me da možeš da kuvaš u tome. Kako podnosiš stajanje?“ Nije mogla da zamisli Šer u klompama kakve mnogi kuvari nose; svoje je ostavila u

rancu. Njene nije primetila u plakaru pored sandala s visokim potpeticama. Niti je mogla da zamisli Šer u kariranim pantalonama. Ali ni Zoi ih ne nosi.

„Nosim patike kad kuvam. Mada to ne radim često.“

Zoi je postala još radoznalija. „Ali kako si prošla audiciju ako ne kuvaš često?“

Šer je ustala s kreveta i zabacila kosu. „Samo se staram da ono što radim bude veoma dobro.“ Osmehnula se. „Name-ravam da pobedim, znaš.“ Prišla je ogledalu i pomno se zagledala u svoj odraz. „Uvek postignem ono što hoću – da nađem posao, da smuvam tipa, sve. Sad hoću da postanem poznata, što znači da *moram* pobediti.“

Njena odlučnost je zastrašujuća. „Zašto kulinarsko takmičenje ako to ne voliš? Zašto ne – šta ja znam – *Iks faktor* ili *Novi top-model Engleske*?“

„To mi je palo na pamet, naravno, ali među kuvarima je konkurencija mnogo manja.“

„Otkud ti to, zaboga? Moglo bi da bude zaista vrsnih kuvara! Kao što sam ja, za početak!“

„Nije reč samo o kuvanju. Videla sam kako takmičarke očijukaju sa sudijama.“ Pogled koji joj je uputila podsećao je na sažaljenje. „Rekla sam ti, mogu dobro da kuvam ako se posvetim tome. Možda neću biti najbolja kuvarica ovde, ali biću najlepša i najseksepilnija tako da ću pobediti. Iako sad izgledaš mnogo bolje nego ranije, nemoj misliti da imaš ikakve šanse.“

Zoi se zagledala u nju. Posle onoga što joj je Šer već kazala, njena otvorenost je više nije iznenađivala. „E neka si mi rekla!“, odgovorila je, glumeći veselost.

„A zašto si se ti prijavila?“, pitala je Šer, okrenuvši se od ogledala pošto je očigledno zaključila da je toliko savršena da ne može više da se ulepša.

„O, i ja hoću da pobedim. Tim novcem ću otvoriti malu delikatesnu radnju ili bistro i kuvati hranu koju volim. Šta ćeš ti s novcem?“

„Novac mi zaista nije važan. Moj otac je veoma bogat. Samo hoću slavu i mogućnosti koje ona može da mi pruži.“

„Pa, neka najbolji kuvar pobedi“, zaključila je Zoi. Veselim stavom je skrivala sve veću odlučnost da po svaku cenu pobedi ovu ženu. I to ne samo zato što želi bračni krevet.

„I, jesi li ostavila dobar posao i divnog momka da bi došla ovamo?“, nastavila je Šer. „Inače, povremeno organizujem neke događaje po gradu iako bih mogla da živim samo od tatinog džeparca.“

„Imala sam dobar posao u agenciji za nekretnine, ali neko drugi je dobio unapređenje iako sam tamo godinama pa mi nije smetalo da dam otkaz.“ I dalje je bila pomalo kivna zbog toga, ali ona nije od onih koji se kaju. Uostalom, zaista je htela da bude svoj gazda.

„A momak? Kladim se da se zabavljaš s istim mladićem od srednje škole i da ćeš se s njim skrasiti i imati decu.“ Zevnula je. „To nije za mene!“

„Ni za mene“, odgovorila je Zoi, besna zbog takve pretpostavke mada i dalje rešena da to ne pokaže. „Odavno sam odlučila da moja sreća neće zavisiti od nekog muškarca. Ako se pojavi neko divan i obori me s nogu, verovatno ću biti s njim, ali morao bi da bude zaista poseban.“

Zoi je pomislila na svoje prilično mršavo iskustvo s muškarcima: kratak spisak veoma finih mladića. Svi su joj se sviđali, ali nije joj se činilo da ne bi mogla da živi bez ijednog od njih. Utom joj se pred očima pojavila slika oznojenog Gideona isprskanog blatom, ali odbacila ju je jednako brzo kao što se pojavila.

Šer je klimnula glavom. „Bravo, sestro! I ja tako mislim. Nema svrhe da posvetim život nekome ko može da ispadne neuspešan.“ Prišla je malom frižideru. „Imam bocu vina. Jesi li raspoložena za čašu?“

„Ne, hvala. Hoću da mi glava ostane bistra za sutra. Idem da se prošetam.“ Odjednom joj je vazduh bio neophodan. A htela je i da obiđe Fenelu.

Smejala se u sebi dok je prilazila kući. Šer je stvarno neverovatna, ali nema svrhe da se ljuti na nju zbog blesavih izjava i čelične odlučnosti da pobedi. Njih dve moraju da dele sobu, što bi bilo nemoguće ako se iznervira i počne da pravi nevolje.

Pribojavala se da će je televizijska ekipa i sudije videti te joj je laknulo kad je u kuhinji zatekla krupnog muškarca. To je značilo da Fenela nije sama. Krupan čovek ju je – na njeno iznenađenje – snažno zagrlio i srdačno poljubio.

„Mnogo ti hvala što si pomogla mojoj trudnoj ženi!“, rekao je. „Zbog toga zaslužuješ rubine i škrinje zlata, ali može li čaša vina pošto nemam ništa od toga? Ili više voliš džin?“

„Ruperte!“, rekla je Fenela, koja je izgledala mnogo opuštenije nego kad ju je Zoi poslednji put videla. „Zoi – divno izgledaš, inače – ovo je moj muž Rupert, što si verovatno i sama shvatila.“

„Zdravo, Ruperte“, rekla je Zoi i prihvatila čašu vina koju joj je pružio. Osetila se pomalo licemerno što je onako afektirano odbila Šerinu ponudu.

„Sedi. Nema žurbe jer si već pomogla. Uostalom, Rupert će sve obaviti.“

Zoi je izvukla stolicu i tek tad se osvrnula po kuhinji; ranije nije imala vremena da to valjano uradi. Zaključila je da je savršena. Ogromna, sa starinskim šporetom veličine automobila, starim kredencem, kaučom, trpezarijskim stolom dovoljno dugačkim da se manja škola smesti za njega i

podom od kamenih ploča. Zidovi su bili ukrašeni slikama i velikom policom s gomilom sitnica, kuvarima, knjigama o baštovanstvu, cveću i pticama. Podsećalo je na pravi dom.

„Volela bih da imam ovakvu kuhinju“, rekla je.

„Voleo bih je još više da uz nju ne ide i jama koja guta novac“, odgovorio je Rupert. Upravo je probao gulaš i bacio kašiku u sudoperu. „Mada volimo ovu kuću, naravno.“

„Zašto je ne biste voleli? Divna je!“

„Jeste“, složila se Fenela, „ali je renoviranje i održavanje veoma skupo. Stalno moramo da se dovijamo kako bismo zaradili na njoj i zato smo oduševljeni što su nas izabrali za ovo kuvarsko takmičenje.“

„Umalo da odustanemo“, dodao je Rupert, „pošto imamo venčanje usred takmičenja.“

„Ruperte, mislim da to nisi smeo da kažeš. To je iznenađenje. Hoću reći, svi zadaci su iznenađenje – otkrivaće ih takmičarima tek veče uoči zadatka.“

Zoi se nasmejala. „Pa, neću reći nikome.“

„Srećom, organizatorica venčanja je naša drugarica Sara. Uspela je da ubedi mladence kako vredi istrpeti malo muka zarad velike uštede pošto ćete vi biti zaduženi za poslužnje.“ Rupert je očigledno zaključio da ima malo vremena i pridružio im se za stolom.

„Dragi, neće biti muka – postarali smo se za to.“

„Hrana je pomalo neizvesna“, istakao je. „Ali često je tako na venčanjima.“

„Nije u *Samerbiju*“, odvratila je Fenela kruto.

Rupert je prasnuo u smeh. Zoi je uživala u njihovom srdačnom zadirkivanju. Kako je divno biti siguran u to da voliš i da ti je ljubav uzvraćena.

Ustala je kako bi se vratila u kućicu. Fenela joj je rekla: „Posluži se ako misliš da će ti nešto zatrebati. Recimo, mleko.“

Imate bocu u frižideru, ali uvek možeš da dođeš ovamo po još ako vam nestane. A pakovanja keksa stoje u ovoj kutiji. Rupert je doneo zalihe.“

„Ne želim da uzimam ništa što ste namenili nekome.“

„Ne brini“, odgovorio je Rupert. „Imamo specijalni keks za klijente. Nije mi dozvoljeno ni da mu priđem.“

Zoi je požurila natrag u sobu i oprala zube kako niko ne bi osetio crno vino u njenom dahu.

„Gde si bila?“, pitala je Šer radoznavo.

„Samo sam šetala okolo“, odgovorila je s ustima punim paste i neopravdanom grižom savesti.

„Pa, zakasnićemo na autobus ako ne požuriš.“

Dva sata kasnije vratili su se iz paba. Pomalo usplahiren, Rupert ih je odveo do sobe za sastanke na spratu. „Evo nas!“, rekao je, otvorivši vrata velike sobe s ogromnim stolom. Ćtao je dok nisu svi ušli. „Bojim se da sudije nisu završile večeru, ali ljudi iz produkcijskog tima hoće da razgovaraju s vama. Moram da odem da poslužim desert.“ Ostavio ih je što je brže mogao a da ne ispadne neučtiv.

Zoi i ostali su posedali za sto.

„Dobro veče svima!“ Lepa plavuša s veoma blagim američkim naglaskom, frizurom kao Merilin Monro i očima nalik safirima ušla je u sobu. Iz njene lepote je izbijala hladnoća. „Ja sam Miranda Marlin. Verovatno svi znate da sam direktorka produkcijske kuće koja pravi ovaj program. I svi smo sigurni da ćete postići veliki uspeh – za nas i za vas.“ Zastala je. „Biće veoma nategnuto. Kao što verovatno znate, imaćete po jedan izazov približno svaka dva-tri dana.“ Napetost u sobi je neznatno porasla dok je prelazila pogledom po svim takmičarima. Zoi se osetila kao da je već ocenjuje – i da nije pobedila.

„Očekujemo da se pripremate pred izazove, ali imaćete predah negde na sredini. U svakom slučaju, Majk će vam podrobnije objasniti. Nadam se da ste svi stigli da se upoznate za vreme večere. Morate imati na umu da će mnogi zadaci uključivati timski rad. Dobijaćete ocene za predvođenje tima, za timsku igru i za kuvanje.“

Još jedan ledeni pogled. Sad su svi (osim Šer) izgledali nervozno. Zoi je volela timski rad, ali uvek je sebe doživljavala kao igrača umesto kao predvodnika. Hoće li imati snagu ličnosti potrebnu da osmisli plan i natera tim da ga sledi?

„Sad ću vas prepustiti Majku.“

Svi su zapljeskali kad je sela.

„Ćao, društvo“, rekao je Majk, koji posle večere u pabu nije delovao nimalo preteće, već kao stari drugar, spreman da pomogne. „Za razliku od nekih kulinarskih takmičenja, niste još upoznali sudije...“

„Znamo“, prošaputala je Šer, koju je ohrabrilo nekoliko čaša vina uz večeru.

„...zato što su na audiciji bili drugi ljudi.“

„Zaboga! Bili smo tamo! Znamo da su proklete sudije bile previše 'zauzete“, Šer je prstima napravila znake navodnika, „da bi došle!“ Njen *sotto voce** bivao je sve manje *sotto*.

Majkov glas je bio umirujući. „Ali sutra ćete ih upoznati i siguran sam da ste uzbuđeni zbog toga.“

„Upiškiću se od sreće“, dobacila je Šer, više se ne trudeći da bude tiha.

Srećom po Zoin prag posramljenosti, ostatak Majkovog govora nije dao Šer razloga da dobacuje. Međutim, nije pažljivo slušala. Razmišljala je o ostalim takmičarima. S nekima je razgovarala u pabu dok je druge samo videla iz daljine.

* Tih glas. (Prim. prev.)

Među njima je bio jedan mladić divljeg izgleda i s grivom kose koja je stajala maltene uspravno. Proćaskala je s njim i saznala da se zove Šadrah. Bio je vatren u vezi s hranom i činilo se da mu ime pristaje. Majčinska Mjurijel, koja je rado pobjegla od porodice, delovala je kao opasna suparnica iako je tvrdila da je „samo dobra domaćica“.

Šer je ranije vrckajući prišla dvojici mladića koji su ras-krećeno sedeli i lupkali nogama, a testosteron se video kao para što izbija iz oznojenog konja. Zvali su se Dvejn i Dani-jel, a reč „konkurencija“ im je maltene pisala na čelu. Šer je zabacivala kosu preko ramena, oblizivala usne i dozvoljavala obojici da joj zaviruju u dekolte. Ona očigledno tako zamišlja zbližavanje s članovima tima. A možda i deluje, pomislila je Zoi. Ali šta ako se obojica zaljube u nju? Došlo bi do veoma bučne čarke, s velikim nevoljama. Šer je trenutno u prvom redu pogledima, rukama i kosom slala poruke „gledajte me“.

Iza njih je sedela prilično ozbiljna devojka s kojom Zoi još nije razgovarala. Ona bi mogla da pobedi. Stidljiva je, sa smeđom kosom koju drži na mestu običnom šnalom, ali njena odlučnost se vidi čak iz daljine. Zove se Beka. Pored nje su sedela dvojica starijih muškaraca, od kojih se jedan zove Bil. Do njih je bila Šona, koja je za vreme večere priznala Zoi da je „sva živčana“.

„Dobro, narode“, rekla je Miranda Marlin i ponovo ustala. „Videćemo se ponovo tek na kraju takmičenja. Kao što je Majk rekao, sutra ćete upoznati sudije i saznati šta vam je prvi izazov. Ipak, trebalo bi da vas upozorim da lord Šugar izgleda kao meda pored naših sudija. Takmičenje će biti teško i moraćete da budete jaki da biste uspeli.“ Izašla je. Jedan mladić, očigledno njena desna ruka, pratio ju je u stopu noseći fasciklu.

Svi su se ushodali po sobi, ćaskali i odmeravali konkurenciju kao da su konačno shvatili da će takmičenje uskoro početi. Valja proceniti mnogo ljudi, pomislila je Zoi, ali to je i bilo očekivano s deset takmičara i nekoliko ljudi iz televizijske kuće.

Neko je stao iza nje. „Pa, to se dalo očekivati, zar ne? Inače, ja sam Alan. Nismo imali priliku da razgovaramo za vreme večere.“

Alan je bio srednje visine, guste prosede kose i neznatno preplanuo. Delovao joj je poznato i zapitala se jesu li se negde sreli ili je možda glumac ili voditelj.

„Zoi.“ Prihvatila je njegovu ispruženu ruku. „Poznajem li vas odnekud? Možda s televizije.“

Nakrivio je glavu. „Moguće je. Godinama sam glumio, ali ne radim to već neko vreme. Sad me zanima kuvanje. Otuda i takmičenje.“

„I šta se nadate da ćete dobiti od toga?“ Zoi je uvek bila radoznala, ali učinilo joj se da je njeno pitanje bilo prenačljeno pa je priznala svoj motiv. „Mene zanima novac, ali moju cimerku Šer, onu tamo lepu plavušu koja je zaludela one mladiće – nju zanima slava.“ Zastala je. „A vas?“

Alanu nije smetalo njeno zapitkivanje. „Pretpostavljam da želim i jedno i drugo: slavu i bogatstvo. Voleo bih pab pored reke. Znaš na šta mislim: čamci privezani ispred, letnja hrana, hladno belo vino, lepi mladi ljudi sa zlatnim kreditnim karticama koji dolaze zato što je to novo popularno mesto.“ Nasmejao se. „Ali želim i porodice. Mesto na kome baka s unucima može dobro da ruča u opuštenom okruženju.“

Zoi mu je uzvratila osmeh. „Zvuči kao da ste već napisali brošuru.“

„Priznajem da sam malo prenačljio, ali to ću uraditi ako pobedim. A ti?“

„Volela bih delikatesnu radnju s gotovom kuvanom hranom koju ljudi mogu poneti, ali zaista dobrom hranom.“

„O, to je sjajna ideja! Trebalo bi da upoznaš Gideona Irvinga. On je veliki uvoznik maslinovog ulja, maslina i sličnih stvari. To će ti biti potrebno ako budeš imala delikatesnu radnju.“

„Stvarno? Mislila sam da on piše o hrani.“

„Piše, ali ima kompaniju koja uvozi delikatese iz celog sveta. Pisanje o hrani mu je hobi – i strast.“

„Otkud znate sve to?“ Bila je zaintrigirana.

„Jedan moj rođak je bio u nekoj komisiji s njim. Morali su da ga nateraju da bude sudija.“

„Stvarno?“

Alan je klimnuo glavom. „Da! Rođak mi je rekao da je izjavio kako ne želi da jede odvratnu hranu spremljenu po receptima nasleđenim od baba koje su naučile da kuvaju za vreme rata i ograničenih sledovanja.“

„Zaboga! Je li vaš rođak zaista bio prisutan kad je to rekao?“ Lako bi mogla biti reč o traču.

„Da. Rekao je komisiji da su ga naterali da pristane.“ Neznatno se namrštio. „Zvuči kao da je strahovito nadmen.“

„Zvuči“, složila se Zoi. To zna i sama.

„A ume i da bude prek. Ne podnosi budale.“

I to je naslutila. „Hm.“

Alan je mudro zaklimao glavom. „Zato bolje budi obazriva s njim. Tvoja drugarica Šer će možda otkriti da se namerila na muškarca koga ne može da šarmira.“

Zoi se nasmejala. „Da, ali znate kakvi su muškarci – uvek padaju na plavuše s dugim nogama.“

„Nisu svi takvi.“ Alan joj je uputio pogled koji je mogao biti samo srdačan, ali je mogao da znači i nešto više.

Zoi je razmislila o njemu. Lepo izgleda, ali prestar je za nju. A onda se setila Gideona Irvinga. On nije mnogo mlađi

od Alana, ali svakako je privlačan. Dobro je što je upozorena. Ali je li čula bilo šta što nije već znala? Ne stvarno, osim činjenice da ima carstvo hrane.

Postepeno su se razilazili, jedni u pansione a drugi u preuređene pomoćne zgrade.

Kad su se vratile u sobu, Šer se toliko zadržala u kupatilu da je Zoi oprala zube pored kreveta i isprala ih u jarku ispred štale. Ali iako je procenila Šer kao sebičnu kravu, ova je ujutru srdačno ćaskala s njom i pozajmila joj proizvod za kosu od koga su joj kovrdže izgledale urednije. Namazana je, zaključila je Zoi dok je Šer stajala iza nje, gledala je u ogledalu i nameštala joj poslednju kovrdžu kako bi svaka dlaka bila na svom mestu.

Upoznavanje sa sudijama trebalo je da se odigra u velikom šatoru u polju pored kuće. Takmičari su razmenjivali utiske o smeštaju i pitali se kakve su sudije. Skoro svi su bili nervozni. Sinoć je sve delovalo kao zabava. Ali sad, u šatoru, na svežini ranog jutra, bilo je jasno da je reč o takmičenju.

„Kao kad pretvore učionicu u ispitnu salu, zar ne?“, šapnula je cimerki kad je videla da su svima obezbedili identifikacione pločice.

Šer ju je upitno pogledala. „Stvarno? Nisam polagala mnogo ispita.“

Zoi je sebe doživljavala kao prilično smirenu osobu, ali nehotice se divila Šerinoj opuštenosti. Ona se ponašala kao da je došla u bioskop.

„Hajde“, rekla je Šer. „Idemo u prvi red. Neće nas primetiti ako sedimo pozadi.“

Zoi je pomislila kako ima dovoljno vremena da je primete, ali pokorno je pošla s njom.

Kad su sele da sačekaju sudije, stomak joj se uvrteo od nervoze i uzbuđenja. Već je upoznala jednog, ali to ne sme nikome da prizna. Zapitala se hoće li je on uopšte primetiti. Šer, otmena i lepa, naizgled nesvesna napetosti oko sebe, proučavala je svoj savršeni francuski manikir.

Majk je izašao da ih pozdravi. Stao je ispred stola koji je očigledno bio namenjen sudijama. Zoi se još više unervozila. To je to; upravo će početi. Šer je i dalje bila smirena. Zoi je primetila da ima i francuski pedikir. Ona se odavno oprostila od smirenosti i podigla je ruku da petlja s kosom. Šer je to spazila krajičkom oka i brzo joj je spustila ruku. Niko ne sme da upropasti njeno delo, čak i ako krasi nekog drugog.

„Dobro, narode. Sledeći deo nećemo snimati, ali moram da kažem nekoliko reči.“ Nastavio je da priča o zvuku, svetlosti i kameranima. „Veoma brzo ćete se navići na kamere, što je dobro, ali vas molim da ne psujete. Sad ćete upoznati sudije i onda počinjemo da snimamo.“

Zoi je pogledala snimateljsku ekipu koja se vrzmala okolo sa opremom i fasciklama. Izgledali su kao tim mrava. Malten je zaboravila da će ih snimati jer je razmišljala o samom takmičenju i tome da kuva što bolje može.

„A sad veliki aplauz za sudije...“, završio je Majk.

Svi su poslušno zapljeskali.

Prvi je istupio Fred Akaster, fini kuvar s televizije, koji je gledaoce učio osnovnim receptima s takvom blagošću da su ga svi voleli. Malo je stariji nego što je izgledalo na televiziji, ali ipak prijatan.

Zoi je primetila kako se Šer uspravila i posvetila mu punu pažnju. Kao da je uperila neki čarobni snop u njega. Primetio ju je i osmehnuo se. Zoi nije mogla da dokuči šta je uradila,

ali odjednom je blistala samo za njega iako se nije ni pomerala. Zadivljujuće!

Drugi sudija je bila žena, Ana Fortjun. Ona je imala kuvarsku akademiju i govorkalo se da je zastrašujuća. Bila je toliko surova u jednoj televizijskoj emisiji da se ekipa profesionalnih kuvara osećala kao da je ponovo „u školi“. Nju svakako valja zadiviti. Ali Šer nije ni pokušala da ostvari sponu s njom.

A onda je ušao Gideon Irving. U njenom sećanju je bio blatnjav, raščupan i oznojen. Međutim, sad je nosio čistu majicu ispod platnenog sakoa mada mu je kosa i dalje bila razbarušena. Pošto je saznala da se protivio sudijskoj ulozi, Zoi je pomislila kako to objašnjava njegovu mrzovolju.

Šer je stvarno blistala. Zoi je videla kako ju je Gideon pogledao, ali nije mogla da prokljuvi šta je pomislio.

Odmah je naslutila da će po takmičare biti opasna Ana Fortjun iako se Šer usredsredila na muškarce. To ima smisla. Dva muškarca na jednu ženu; Šer će svakako proći ako uspe da pridobije obojicu. Zoi se obeshrabrila, što ne liči za nju. Jedno je dobro kuvati kod kuće ili u restorančiću u kome je radila subotom. Dovoljno je teško kuvati na javnom mestu (iako skromnom), mora da je mnogo teže kad vas kamera snima.

Pošto su se predstavili, Ana Fortjun je prešla pravo na stvar. „Dobro, prvi zadatak. Dogovoreno je da preuzmete dva restorana. Podelićete se u dve ekipe i vodićete restoran. Svako će dobiti svoj zadatak. Sačekajte da vas prozovu...“

„Vidi se da ima školu, zar ne?“, primetila je Šer, ponovo preglasno za Zoin ukus.

Zoi je uzdahnula. Ovo će biti naporno.